

RESSÒ DE LA PARAULA

Malestar polític (I)

Des de fa uns mesos i en aquests primers dies de setembre la política té un gran protagonisme a les nostres vides. Això no és dolent. Al contrari. Ens ha d'interessar i ens hem de preocupar per la política, perquè és tot un art i, alhora, un dels serveis a la societat més valuosos.

Lamentem, tanmateix, que la concentració actual en la vida política no vagi acompanyada, parlant en termes generals, del goig sa i de la satisfacció que caldria esperar de tal art i tal servei.

Els polítics i els eclesiàstics no ocupem el primer rang d'estima pels ciutadans. És molt freqüent escoltar persones que mostren satisfacció per les reunions familiars o d'amics. Però, diuen, «hem arribat a un pacte: ens hem prohibit parlar entre nosaltres de política i de religió, només així la convivència resulta en pau i tranquil·litat».

Coneixent la realitat, això es pot entendre. Però alguna cosa ens diu que no hauríem de conformar-nos al fet que les coses siguin d'aquesta manera.

Tindrem ocasió de parlar del diàleg sobre la religió. Pel que fa a la qüestió política, afirmem que el diàleg transparent, honrat, serà i constructiu hauria de formar part essencial del seu tractament. Però la gent no percep que aquest sigui l'estil predominant dels polítics. Encara que la majoria de les persones no aconsegueixi formular-ho, sí que creiem que comparteix un sentiment de malestar davant el que podríem denominar «males maneres de fer política».

Assenyalarem un parell d'aquestes maneres més cridaneres:

- La creació fàcil d'un maniqueu. Per entendre'ns, això significa la pràctica de la tècnica de construir un enemic absolutament dolent, responsable d'absolutament tots els mals. És una tècnica que va funcionar eficaçment en règims dictatorials i les grans revolucions com ara, la marxista i l'anarquista. Aquesta tècnica no permet pensar massa ni fer matisacions. L'altre és absolutament enemic. Qualsevol malestar o sofriment present és interpretat de manera que es justifiqui tota acció encaminada a la derrota d'aquest enemic.
- La instrumentalització de la religió i la cultura (historiografia, art, literatura, cinema, ciència, festa, esport, etc.). Tots els sentiments humans que estan vinculats als mons de la religió o la cultura en general són aprofitats en benefici de la causa política que s'intenta difondre. El polític, llavors, recolza, de qualsevol manera (amb gestos, llenguatge, etc.), totes les manifestacions que siguin coherents

amb el seu projecte i silencia o rebutja explícitament les que no.

La democràcia és la millor planta per a la gestió d'allò públic que hem inventat i conreat en el nostre jardí. Però és summament fràgil. L'hem de cuidar. No pot sobreviure alimentada només de sentiments i emocions fàcils. Necessita bones dosis de racionalitat. Tanmateix, segons José María Lasalle, assistim a l'auge del que alguns anomenen «la democràcia trans-racional», és a dir, la democràcia que mou masses, privades d'autèntic pensament crític, racional i objectiu. Sí que donen explicacions amb aparença de racionalitat, però sobre la base de simplificar al màxim els problemes.

No són pocs els qui ho intueixen. El pitjor és l'estigma que s'infligeix a tota la classe política i el perill de dictadures més o menys encobertes.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

LES RAONS DE CREURE

Una opció per viure ara (II)

El budisme, el taoisme o bé el judaisme, per citar, tan sols, tres de les grans tradicions espirituals de la humanitat, són anteriors al cristianisme, molt més remotes en el temps, però això no les converteix en opcions escleròtiques o bé obsoletes. De fet, el budisme, que neix en el segle V abans de Crist, està experimentant una gran emergència en el vell continent i la seva antiguitat no és problema, ni la converteix en un misatge anacrònic.

Els homes seguim patint i tenint la mateixa necessitat d'alliberament i el camí budista té la seva plausibilitat.

Una de les observacions que més habitualment es formula és que aquesta opció de vida és un anacronisme, que tenia sentit en un temps remot, però que en la nostra societat fragmentada, ultratecnològica, hipercompetitiva i hiperconsumista, aquesta opció és una rèmorra del passat, un residu històric que, a poc a poc, anirà dissolent-se, perdent pistonada, com ha passat amb altres institucions del passat, amb alguns sistemes polítics i oficis que havien estat rellevants socialment.

No és estranya aquesta associació. La fe cristiana, la seva doctrina, les festes litúrgiques i les seves regles morals de comportament, tot això, per-

tanyia, en gran part, al patrimoni cultural que inspirava la vida social, però en pocs decennis ha anat dissolent-se en l'atmosfera. Formava part integrant del món. Ho respiraven a casa, a taula, a l'escola, en el carrer, però aquest imaginari s'ha esmicolat en mil bocins i només queden petites comunitats que li'n donen sentit i nòmades que cerquen escalf per la ciutat. En pocs decennis, s'ha posat de manifest que aquell conjunt de mites, de tradicions, de rituals i de creences no ha estat transmès a les noves fornades.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

Malestar polític (I)

Desde hace unos meses y en estos primeros días de septiembre la política tiene un gran protagonismo en nuestras vidas. Esto no es malo. Al contrario. Nos debe interesar y nos hemos de preocupar por la política, pues es todo un arte y, al mismo tiempo, uno de los servicios a la sociedad más valiosos.

Lamentamos, sin embargo, que la concentración actual en la vida política no vaya acompañada, hablando en términos generales, del gozo sano y de la satisfacción que cabría esperar de tal arte y tal servicio.

Los políticos y los eclesiásticos no ocupamos el primer rango de aprecio por los ciudadanos. Es muy frecuente escuchar personas que muestran satisfacción por las reuniones familiares o de amigos. Pero, dicen, «hemos llegado a un pacto: nos hemos prohibido hablar entre nosotros de política y de religión, sólo así la convivencia resulta en paz y tranquilidad».

Conociendo la realidad, esto se puede entender. Pero algo nos dice que no deberíamos conformarnos a que las cosas sean de esta manera.

Tendremos ocasión de hablar del diálogo sobre la religión. Por lo que respecta a la cuestión política, afirmamos que el diálogo transparente, honrado, sereno y constructivo tendría que formar parte esencial de su tratamiento. Pero la gente no percibe que este sea el estilo predominante de los políticos. Aunque la mayoría de las personas no logre formularlo, sí creemos que comparte un sentimiento de malestar ante lo que podríamos denominar «malas maneras de hacer política».

Señalemos un par de estas maneras más llamativas:

- La creación fácil de un maniqueo. Para entendernos, esto significa la práctica de la técnica de construir un enemigo absolutamente malo, responsable de absolutamente todos los males. Es una técnica que funcionó eficazmente en regímenes dictatoriales y las grandes revoluciones, como, por ejemplo, la marxista y la anarquista. Esta técnica no permite pensar demasiado ni hacer matizaciones. El otro es absolutamente enemigo. Cualquier malestar o sufrimiento presente es interpretado de forma que se justifique toda acción conducente a la derrota de este enemigo.
- La instrumentalización de la religión y la cultura (historiografía, arte, literatura, cine, ciencia, fiesta, deporte, etc.). Todos los sentimientos humanos que están vinculados a los mundos de la religión o la cultura en general son aprovechados en beneficio de la causa política que se intenta difundir. El político, entonces, apoya, de cualquier modo (con gestos, lenguaje, etc.), todas las manifestaciones que sean coherentes con su proyecto y silencia o rechaza explícitamente las que no.

La democracia es la mejor planta para la gestión de lo público que hemos inventado y cultivado en nuestro jardín. Pero es sumamente frágil. La hemos de cuidar. No puede sobrevivir alimentada solamente de sentimientos y emociones fáciles. Necesita buenas dosis de racionalidad. Sin embargo, según José María Lasalle, asistimos al auge de lo que algunos llaman «la democracia trans-racional», es decir, la democracia que mueve masas, privadas de auténtico pensamiento crítico, racional y objetivo. Sí que dan explicaciones con apariencia de racionalidad, pero a costa de simplificar al máximo los problemas.

No son pocos quienes lo intuyen. Lo peor es el estigma que se inflige a toda la clase política y el peligro de dictaduras más o menos encubiertas.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Relleus al Consell del CPL

El Centre de Pastoral Litúrgica és una entitat privada, no oficial però reconeguda per l'Església, que té com a finalitat el servei a la pastoral litúrgica de les comunitats cristianes. Durant el passat mes de juliol es van produir canvis al Consell de l'entitat. Josep Maria Romaguera va ser confirmat com a nou president del CPL pel cardenal arquebisbe Joan Josep Omella, després de la seva elecció com a tal en l'assemblea cimera de l'entitat que es va celebrar els dies 14 i 15 de juny.

El nou president del CPL, que substitueix en el càrrec Jaume Fontbona, va néixer a Capellades i va ser batejat a Santa Maria, la parròquia del poble, el 1957. Ordenat prevere el 1987, ha viscut

Consell del Centre de Pastoral Litúrgica (CPL)

i treballat pastoralment a les parròquies i a la JOC (JOBAC, a l'inici) i a l'ACO (Acció Catòlica Obrera) de Sant Andreu de la Barca, de Nou Barris i el Bon Pastor (Barcelona) i de Llefià (Badalona). Actualment és rector de la parròquia de Santa Eulàlia de Mèrida de l'Hospitalet de Llobregat, i continua igualment la tasca amb la JOC. És col·laborador del CPL des de l'etapa del Seminari, i n'és membre des de l'any 1987.

D'acord amb els estatuts del CPL, el nou president ha nomenat vicepresident Joan Torra, prevere de la diòcesi de Vic, i director de la col·lecció *Dossiers CPL*.

A més de Josep Maria Romaguera i Joan Torra, el Consell del CPL, que és qui gestiona la marxa de l'entitat, està format per Mercè Solé com a secretària, i Xavier Aymerich, Jaume Fontbona i Josep Lligadas com a vocals. El gerent del CPL és Miquel Lirio.

La imatge pelegrina de Fàtima al nostre bisbat de Sant Feliu

Aquest mes de setembre es viurà d'una manera especial a la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, el centenari de les aparicions de la Mare de Déu a Fàtima. Entre els dies 20 i 26, algunes parròquies del bisbat acolliran la imatge pelegrina de la Mare de Déu de Fàtima, amb diversos actes de pregària i devoció. La història d'aquesta imatge es remunta al 13 de maig de l'any 1967 quan el papa Pau VI, pelegri a Fàtima, va beneir-la i declarar-la pelegrina a les diòcesis d'arreu del món. Properament publicarem el calendari detallat d'actes i els llocs on se celebraran.

Exercicis espirituals per a seminaristes

Del 27 d'agost a l'1 de setembre han tingut lloc a la Casa d'Exercicis de Caldes de Montbui una tanda d'exercicis espirituals adreçada als seminaristes de tot Catalunya que es troben a l'etapa pastoral. Un cop acabats els estudis de filosofia i teologia, els seminaristes continuen la seva formació amb una període de major implicació pastoral en alguna parròquia que els aproxima més a la realitat de servei que viuran un cop rebudes les ordenacions diaconal i presbiteral.

De la nostra diòcesi de Sant Feliu de Llobregat hi han participat Mario Pardo i Jordi Mondragon.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Jesús s'ha fet miques, es fa miques per nosaltres. És l'Eucaristia. Ens demana que ens lliurem, que ens fem miques pels altres» (18 de juny).

@Pontifex: «Ningú de nosaltres no és una illa, autònom i independent dels altres: només podem construir el futur junts, sense excloure ningú» (20 de juny).

@Pontifex: «No mirem a una altra banda davant les noves formes de pobresa i de marginació que impedeixen a les persones viure dignament» (21 de juny).

@Pontifex: «No ens deixem desviar per les falses savieses d'aquest món, seguim a Jesús, única guia segura que dóna sentit a la nostra vida» (22 de juny).

Eucaristia missionera: la missió, a casa nostra

enguany l'Eucaristia missionera de la Província Eclesiàstica de Barcelona es va celebrar el 15 de juliol a Terrassa i la va presidir el bisbe de la diòcesi, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses a qui van acompanyar en la celebració el delegat de Missions de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat, Mn. Manel Roig, el director de la revista *Món Negre*, Jaume Calvera, i el missioner combonià del SCAM, José Rubio, col·laborador en l'animació missionera a la zona de Catalunya.

El bisbe Saiz Meneses va convidar a l'homília a «no tenir por d'anunciar l'Evangeli a temps i fora de temps com ens demana l'apòstol Pau», i a «posar tota la nostra confiança i esperança en el Senyor i només en el Senyor». Els va proposar l'exemple de santa

Eucaristia missionera del 15 de juliol de 2017

Teresa de Lisieux, que «en la seva curta vida, sense sortir mai del convent, però, amb un cor ple d'amor per les missions i els missioners», Déu la va escoltar i l'Església la va elevar a la dignitat de Patrona de les Missions.

La jornada va finalitzar amb un refrigeri, durant el qual van poder compartir experiències missioneres i travar llaços més profunds d'amistat i afecte entre tots els participants.

El motiu de realitzar-la en el temps d'estiu és que en aquest període so-

len trobar-se a casa nostra els missioners que estan de pas per les seves respectives diòcesis, visites als familiars o congregacions religioses, etc. És el cas, per exemple, de la germana Maria Rallo, carmelita missionera del Pare Palau. Ella, natural de Benicàssim, va viure alguns anys a la comunitat present al Prat de Llobregat i actualment està destinada a Kènia. Va aprofitar uns dies de visita a la seves germanes del Prat per saludar també al bisbe Agustí.

Maria Rallo amb el bisbe Agustí Cortés

ESPAI VICARIA JUDICIAL

Tasca pastoral del notari eclesiàstic

Tot i que la funció jurídica és bàsicament la mateixa, és prudent no confondre el notari eclesiàstic amb el notari civil, per al qual a Espanya i a altres països d'Europa exigeixen al Graduat en Dret superar una prova molt dura en forma d'oposicions. El notari eclesiàstic, per contra, no requereix tanta selecció acadèmica; tot i que el dret canònic obliga que sigui un catòlic que gaudeixi de bona fama, una persona de virtuts humanes, principalment honradesa i veracitat. Se l'anomena canceller-secretari o general al notari principal de cada Cúria i pot haver-hi un vice-canceller. També en cada Tribunal Eclesiàstic hi ha almenys un notari, que és l'equivalent a la justícia civil al secretari judicial, avui anomenats lletrats de l'administració de justícia.

El notari eclesiàstic aixeca acta, donant fe de tot el que evidencia la seva pròpia persona. Dona fe

de la declaració de la persona i de les circumstàncies de lloc, dia i hora de l'acte processal. Els decrets de l'ordinari del lloc o del vicari judicial no

tenen força jurídica si no porten la seva signatura annexa amb segell propi del notari. De la mateixa manera, tota sentència necessita d'identica garantia per a la seva validesa. En definitiva, és el fedatari eclesiàstic qui relata la sentència que ha estat dictada pels jutges diocesans. Una altra funció del notari eclesiàstic (cànon 486), seria amb màxima diligència custodiar els principals documents, civils i eclesiàstics, referits als assumptes diocesans, sota inventari rigorós.

És essencial per al Poble de Déu que els drets fonamentals dels fidels (cànon 221) puguin ser exercits amb seguretat jurídica i sentit pastoral, sense precipitacions ni omissions. La fe notarial garanteix la seva estabilitat i apropa la justícia al ciutadà del carrer. Tot això sense oblidar la funció prudentment assessora del notari de cara al vicari judicial, i fins i tot de cara al propi bisbe diocesà.

AGENDA

► **Ordenacions episcopals a Barcelona.** El proper dissabte 9 de setembre, a les 11 h, a la Basílica de la Sagrada Família tindran lloc les ordenacions episcopals dels nous bisbes auxiliars de Barcelona, Sergi Gordo Rodríguez i Antoni Vadell Ferrer. Preguem per ells en la seva nova tasca pastoral.

► **Recés a la Casa de Betània.** Diumenge 1 d'octubre. Obert a tothom. Predicarà Mn. Joan Rodríguez, director espiritual del Seminari de Barcelona. Més informació: Casa de Betània (c/ Bonavista, 37 - tel. 933 751 102 - Cornellà de Llobregat).

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

4. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [1Te 4,13-18 / SI 95 / Lc 4,16-30]. Mare de Déu de la Consolació (o de la Corretja); sant Moisès, alliberador del poble d'Israel; sant Bonifaci I, papa (romà, 418-422).

5. ■ Dimarts [1Te 5,1-6.9-11 / SI 26 / Lc 4,31-37]. Santa Obdúlia, vg. i mr.; santa Teresa de Calcuta, fundadora de les Missioneres de la Caritat (MC).

6. ■ Dimecres [Col 1,1-8 / SI 51 / Lc 4,38-44]. Beat Bonaventura de Forlí, prev.; beat Bertran de Garrigues, prev.

7. ■ Dijous [Col 1,9-14 / SI 97 / Lc 5,1-11]. Sant Albí, bisbe; santa Re-

gina, vg. i mr.; santa Judit, personatge bíblic.

8. □ Divendres [Mi 5,1-4a (o bé: Rm 8,28-30) / SI 12 / Mt 1,1-16. 18-23 (o bé, més breu: Mt 1,18-23)]. Naixement de la Benaurada Verge Maria, festa de la tradició oriental (s. V). *Urgell* (territori de Catalunya): Mare de Déu de Núria, patrona principal de la diòcesi d'Urgell; Mare de Déu de Meritxell (Principat d'Andorra): patrona principal d'Andorra; sant Adrià, soldat mr. a Nicomèdia; sant Sergi I, papa; santa Adela (s. XI), rel.

9. □ Dissabte [Col 1,21-23 / SI 53 / Lc 6,1-5). Mare de Déu del

Claustre (Solsona), romànica; sant Pere Claver (Verdú, 1580 - Cartagena d'Índies, 1654), prev. jesuïta, apòstol dels esclaus a Colòmbia; santa Felícia, mr.; beat Frederic Ozanam.

10. ■ Diumenge vinent, XXIII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Ez 33,7-9 / SI 94 / Rm 13,8-10 / Mt 18,15-20]. Sant Nicolau de Tolentino, prev. agustiniana; beats Domènec Castellet (1592-1627), d'Esparreguera, Lluís Eixarc (1597-1628), de Barcelona, preveres dominicans i màrtirs a Omura; beat Jacint Orfanell, màrtir, nat a la Jana (Maestràt).

Diumenge XXI de durant l'any

COMENTARI

M'heu afalagat, Senyor

L'última confessió de Jeremies culmina amb un acte de fe total en el Senyor a qui *ha confiat la seva causa*.

Abans s'havia proposat de *no pensar-hi més en el Senyor i no parlar més en el seu nom*: perquè la fidelitat al Senyor li portava conseqüències molt dures.

Però Déu no li és un estrany: *la paraula seva és en el meu cor un foc que crema*.

Comença la 2a part de Romans amb exhortació cultural: *Per la misericòrdia que Déu ens té, us exhorto a oferir els vostres cossos com una víctima viva, santa i agradable*.

Oferir el propi cos es diferencia del culte de l'A.T. on el sacerdot oferia el cos d'uns animals sacrificats. Suposa oferir tot el que som desmarcant-nos del *món present* i deixant-nos *renovellar en la manera de veure les coses*. Aquest és *el culte veritable, agradable a Déu*.

Immediatament després de la confessió de fe en Jesús com *el Messies, el Fill del Déu viu*, i de la lloança del Mestre (*Sortós de tu, Simó*), pensant fer-li un favor Pere es posà a renyar Jesús: «*De cap manera, Senyor!*»

L'encert parcial de la resposta a Cesarea de Filip deixa pendent quin tipus de messies és Jesús. Pere reflecteix l'expectativa messiànica triomfalista.

Per això *Jesús li diu: «Ves-te'n darrere meu, Satanàs»*. L'essència del deixeble és anar darrere el Mestre, que és qui marca el camí.

Si algú vol venir darrere meu, que es buidi ell mateix: no per quedar buit sinó per omplir-se de Crist i d'Evangelí.

Prendre cadascú la seva creu és viure seguint l'estil de Jesús. *l'm'acompanyi*: ser «de» Crist és ser «com» Crist.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre de Jeremies (Jr 20,7-9)

M'heu afalagat, Senyor, i m'he deixat seduir, us heu apoderat de mi i m'heu dominat, però ara passen el dia divertint-se a costa meva, tothom es riu de mi. Sempre que parlo, dono el crit d'alarma, el meu clam anuncia invasions i devastació. Tot el dia la paraula del Senyor m'és un motiu d'escarnis i de burles. A la fi pensava: No en vull parlar més, no diré res més en nom d'ell, però llavors sentia en el meu cor un foc que cremava, sentia un incendi dintre dels meus ossos. Estic rendit de tant aguantar, ja no puc més.

▶ Salm responsorial (62)

R. *Tot jo tinc set de vós, Senyor, Déu meu.*

Vós, Senyor, sou el meu Déu; jo us cerco. / Tot jo tinc set de vós, / per vós es desviu el meu cor, / com terra eixuta sense una gota d'aigua. R.

Jo us contemplava al vostre santuari / quan us veia gloriós i poderós. / L'amor que em teniu val més que la vida; / per això els meus llavis us lloaran. R.

Que tota la vida us pugui beneir / i alçar les mans lloant el vostre nom. / Saciat del bo i millor, / us lloaré amb el goig als llavis. R.

Perquè vós m'heu ajudat, / i sóc feliç sota les vostres ales. / La meva ànima s'ha enamorat de vós, / em sosté la vostra mà. R.

▶ Lectura de la carta sant Pau als cristians de Roma (Rm 12,1-2)

Germans, per l'amor entranyable que Déu ens té, us demano que li oferiu tot el que sou, com una víctima viva, santa i agradable. Això ha de ser el vostre culte veritable. No us emmotlleu al món present; transformeu-vos renovellant la vostra manera de veure les coses, perquè pugueu reconèixer quina és la voluntat de Déu: reconèixer allò que és bo, agradable a Déu i perfecte.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Mateu (Mt 16,21-27)

En aquell temps, Jesús començà a deixar entendre als deixebles que havia d'anar a Jerusalem, que havia de patir molt de part dels notables, dels grans sacerdots i dels mestres de la Llei, i que havia de ser mort i de ressuscitar el tercer dia. Pere, pensant fer-li un favor, es posà a renyar-lo: «De cap manera, Senyor: a vós això no us pot passar!». Però Jesús es girà i li digué: «Fuig d'aquí, Satanàs! Em vols fer caure, perquè no penses com Déu, sinó com els homes». Llavors Jesús digué als deixebles: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi, la retrobarà. ¿Què en trauria l'home de guanyar tot el món si perdia la vida? ¿Què podria pagar l'home per rescatar la seva vida? Perquè el Fill de l'home ha de venir en la glòria del seu Pare, voltat dels seus àngels, i ell pagarà cadascú segons les seves obres».

▶ Lectura del libro de Jeremías (Jer 20,7-9)

Me sedujiste, Señor, y me dejé seducir; has sido más fuerte que yo y me has podido. He sido a diario el hazmerreír, todo el mundo se burlaba de mí. Cuando hablo, tengo que gritar, proclamar violencia y destrucción. La palabra del Señor me ha servido de oprobio y desprecio a diario. Pensé en olvidarme del asunto y dije: «No lo recordaré; no volveré a hablar en su nombre»; pero había en mis entrañas como fuego, algo ardiente encerrado en mis huesos. Yo intentaba sofocarlo, y no podía.

▶ Salmo responsorial (62)

R. *Mi alma está sedienta de ti, Señor, Dios mío.*

Oh, Dios, tú eres mi Dios, por ti madrugo, / mi alma está sedienta de ti; / mi carne tiene ansia de ti, / como tierra reseca, agostada, sin agua. R.

¿Cómo te contemplaba en el santuario / viendo tu fuerza y tu gloria! / Tu gracia vale más que la vida, / te alabarán mis labios. R.

Toda mi vida te bendeciré / y alzaré las manos invocándote. / Me saciaré como de enjundia y de manteca / y mis labios te alabarán jubilosos. R.

Porque fuiste mi auxilio, / y a la sombra de tus alas canto con júbilo. / Mi alma está unida a ti, / y tu diestra me sostiene. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 12,1-2)

Os exhorto, hermanos, por la misericordia de Dios, a que presentéis vuestros cuerpos como sacrificio vivo, santo, agradable a Dios; este es vuestro culto espiritual.

Y no os amoldéis a este mundo, sino transformaos por la renovación de la mente, para que sepáis discernir cuál es la voluntad de Dios, qué es lo bueno, lo que le agrada, lo perfecto.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 16,21-27)

En aquel tiempo, comenzó Jesús a manifestar a sus discípulos que tenía que ir a Jerusalén y padecer allí mucho por parte de los ancianos, sumos sacerdotes y escribas, y que tenía que ser ejecutado y resucitar al tercer día. Pedro se lo llevó aparte y se puso a increparlo: «¡Lejos de ti tal cosa, Señor! Eso no puede pasarte». Jesús se volvió y dijo a Pedro: «¡Ponte detrás de mí, Satanàs! Eres para mí piedra de tropiezo, porque tú piensas como los hombres, no como Dios». Entonces dijo a los discípulos: «Si alguno quiere venir en pos de mí, que se niegue a sí mismo, tome su cruz y me siga. Porque quien quiera salvar su vida, la perderá; pero el que la pierda por mí, la encontrará. ¿Pues de qué le servirá a un hombre ganar el mundo entero, si pierde su alma? ¿O qué podrá dar para recobrarla? Porque el Hijo del hombre vendrá, con la gloria de su Padre, entre sus ángeles, y entonces pagará a cada uno según su conducta».